

Stylist: Domán Melinda; fodrász: Bartha László; ruha és címlap-ruha – WEEKEND MAXMARA (Budapest V. Dorottya u. 3.)

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

Mégis, MI MÁSNAK LESZ ÉRTELME?

Epres Panni, túl azon, hogy persze sugárzóan szép és jó beszélgetőpartner, mert komoly és vicces egyszerre, valami megnyugtató otthonosságot és derűs figyelmet áraszt. Bűvkörében mindenki partnerré válik, még a kérdezőfelelő szereposztást sem könnyű tartani. Amikor visszahallgatom a diktafont, megdöbbenek, én is mennyit beszélek és sztorizok (amit persze az interjúból igyekszem jótékonyan kihagyni). Szóval, egy hétköznapi reggel, két kávé mellett. Panni a gyerekek iskolába szállítása után érkezik.

◆ – **Elindítottad a gyerekeket?**

– Igen. Mórnak nehéz napja lesz, több dolgozatot is írnak: teljes hasonulás, tizedestörtek szorzása, ehhez még *János vitéz* memoritert is kellett tanulnia, plusz egy angol szöveget... Tegnap nem is ment edzésre, pedig az neki olyan, mint egy büntetés. Az ötödik osztály nagyon nagy változás, mert már nemcsak leckét kell írni, hanem tanulnivaló is van.

– **Segítesz neki?**

– Az elején, tizenegy évesen, amikor még nincs saját módszere a tanuláshoz, muszáj; aztán majd szépen fokozatosan magára lehet hagyni.

– **A húga hagyja, hogy tanuljatok?**

– Közben Barka baletten volt. Ők meg az igékből írnak ma témazárót.

Piros len overál – MANGO

– A balett kemény műfaj. Balettintézet?

– Az Opera balettkolójába jár, már harmadik éve csinálja végig a Diótörő előadásokat, ami elég megterhelő. A balett eleve az. Sportértéke is van, művészeti értéke is, és fejben is koncentrációt, memóriát igényel. Ezek nehéz döntések a gyerekek életében, mert ez egy kiszámíthatatlan pálya, és ő még csak kilencéves. Viszont a színpadot imádja. Ő ugyan valamiért negatívumnak érzi, ha azt mondjuk, hogy szeret szerepelni, de a vérében van.

– Benedek Tibor olimpikon és Epres Panni modell gyermekeként, Benedek Miklós színész unokájaként nem olyan meglepő...

– Ők valóban abban nőnek föl, hogy normális, hogy Nonno színpadon van – Tibor olasz kislánya így nevezte a nagyapját, így a kicsik is így hívják –, és az is természetes, hogy Tibortól az utcán autogramot vagy közös szelfit kérnek. Pici koruk óta rengeteget vittük őket színházba is.

– Amikor modellkedni kezdted, neked nehéz volt a színpadi szereplés? Zavart, hogy az emberek mustrálnak a nézőtérről?

– Egy szép bemutatón fellépni mindig euforikus érzés volt. Fokozatosan megszoktam, hogy a testem az egyik munkaeszközöm. Ha most száz ember előtt át kellene öltöznöm, mondjuk itt a Fő téren, nem zavarna, hisz, ha olyanok voltak a körülmények, akár fiúk előtt is átöltöztünk, eszünkbe sem jutott, hogy más ez, mint munka. Eleinte el is vette az önbizalmamat, mert láttam, milyen szépek mellettem mások, és csak külön tudtam szemlélni a testrészeimet is, hogy megfelel-e az elvárásoknak. A legtöbb embernek idő kell, hogy elfogadja magát, de mindenki azt hiszi, hogy ebben a szakmában ez könnyebben megy. Egyáltalán nem, nálam 40 éves korom körül jött el ennek az ideje.

– Civilben is meg kell ugranod a lécet, amelyet a rivaldafényben és a magazinok címlapján felállítasz a külsőd-del kapcsolatban?

– Nemcsak azért, mert modell voltam, hanem mert a férjemet ismerik. Még hétköznapi délelőtt, a postán is van elvárás. Tavaly nyáron például annyira jólesett elmenni melegítőben, összefogott hajjal, smink nélkül bevásárolni. Szembejött egy apuka az óvodából, rám nézett és megkérdezte: „Valami baj van? Olyan rosszul nézel ki.” Szívesen mondtam volna: „Képzeld, én így nézek ki!” Az ember nyilván törekszik arra, hogy ápolat legyen, de az túlzás, hogy ne maradjon szó nélkül, ha egyszer-egyszer becsúszik egy hiba...

– Gondolom, Mór, a fiad otthon is udvarol neked...

– Mindig mondja, amikor reggel a kocsiban sminkel, hogy „te nélkül is szép vagy”. Egyszer a kezébe fogta az arcomat és azt mondta: „Mama, te olyan szép vagy, mint a világ.”

– A szépségről, a tökéletességről beszélünk. A diplomamunkád pedig a paralimpikonokról szólt.

– Elismerést gerjeszt bennem, ha bárki nehéz körülmények közül küzd az élet bármely területén, vagy ha mondjuk egy szülő küzd a sérült gyerekéért. Mindannyian megérdemelnének támogatást. A Vadaskert Gyermekpszichiátriai Kórházban is önkénteskedtem, nagyon szerettem az ottani munkát.

– Az eredményt és a küzdelmet könnyű megkülönböztetnie egy szülőnek?

– Úgy érzem, azért kérdezed, mert nem. Tényleg nagyon nehéz, de ahogy a gyerekek egyre nagyobbak, és már pontosan meg tudják fogalmazni, amit éreznek, jobban elválasztható a kettő. Ha Barka kihagy egy balettet, megkérdezi, hogy „jó mama, ma nem megyek, de akkor hogy leszek majd olyan a balettben, mint a papa a vízilabdában?” Ilyenkor próbálok megértetni vele, hogy „nem kell olyannak lenned. Amit a papa csinál, senki sem tudja megcsinálni, és amit te csinálsz, azt sem tudja senki más.”

– Igen, ezt nyilván ésszel megérti, de néha nem tudatosak ezek az összerosódások.

– Igyekszünk nem az eredménnyel foglalkozni, főképp a tanulásban. Nem szidjuk meg őket, ha valami nem négyes vagy ötös. Jó tanulók, de azt szoktam mondani, ha valami nem jól sikerül, hogy „ha te ezt tényleg megtanultad, mindent megtettél érte, de a tanár rosszra értékelt, semmi sem történik, ugyanúgy bármi lehetsz még az életben. Ha ez ennyit ért, akkor ennyit ért.” Egyébként pedig mindenki hibázik, nincs olyan ember, aki mindig mindenben jó.

– De azért ezt te sem tudod mindig így érezni, nem?

– Ha kimondod azt a szót, hogy maximalista, a legtöbb ember azt gondolja, hogy az az ember valami nagy dolgot visz végbe. Nem, bármiben lehetsz maximalista. Nekem például a legfontosabb, hogy a családom körül minden rendben legyen, és ha valamit nem végzek el, mondjuk nem mostam ki az ünneplőt, akkor arra nagyon nehéz legyintenem, hogy majd holnap. Persze, a családom mondja, hogy nem fontos, de nem mindig tudnak kizökkenteni.

– **A maximalizmus kapcsán nem a modellkedésről, hanem a családról beszélsz. Ez a családcentrikusság egy tudatos elhatározás eredménye, vagy otthonról hozott értékrend?**

– Nem hiszem, hogy el lehet határozni, milyen anya akarsz lenni. Én otthonról hoztam ezt a gondoskodó mintát, anyukám ilyen.

– **Hogy fogadta, hogy mindketten a szépségszakmába kerültek a nővéreddel? Ez akkoriban nem volt része a konzervatív életmodellnek.**

– Anyukám nehezen. Ő állatorvos, a Gödöllői Egyetemen tanított, nagyapám a Debreceni Egyetem professzora volt. Apukám agrármérnök, tizenegy évig az Egyesült Arab Emírátságok területén dolgozott, a sivatagban fásítottak. Anyukámnak az volt a feltétele, hogy nekünk is legyen diplománk. A nővérem közgazdász, de mivel az egyetemen már babát várt, és azóta öt gyermeket nevel, nem dolgozott a szakmájában. Én a szegedi JATE kommunikáció szakán végeztem.

– **Mire volt jó neked ez a diploma?**

– Hát, anya örült. De komolyra fordítva a szót, hiszek abban, hogy bármi, amit csinálsz, hozzád ad. Épp a napokban került elő ez a téma, anyukák beszélgettünk egymás közt, miközben a baletten váraкоztunk. Egyikük aggódott, mi lesz, ha húszévesen abbahagyja a gyerek, és majd elé áll és azt mondja: „Ennek nem volt értelme.” De én például teniszezttem, kosárlabdáztam, úsztam, atletizáltam, jártam énekkarra, németre, angolra, grafológiát végeztem, és nem tudok ezekből semmit felmutatni. Mégis több lettem általuk, mert semmiféle tapasztalat vagy élmény nincs hiába.

– **Ha mindent meg akarunk adni a gyereknek, akkor elég hosszú a különórák listája. Sport, zene, szolfézs, nyelvóra, kézműves, pszichológus...**

– Valóban szükség lesz az utóbbira, ha a lista túl hosszú. Ezért érdemes valamit kiemelni, ami a legfontosabb, nálunk ilyen a mindennapi mozgás, azt muszáj csinálni. Van egy családi szabályunk, hogy ha egy sportot elkezdednek, azt év végéig kell csinálni. Barka a balett miatt még jár zongorára is.

– **Ha azt kérdezem, milyen terveid vannak, akkor is a családdról mesélsz?**

– Egyszer szeretnék egy gardróbszobát. De ha komolyan veszem a kérdéset, nincs semmi, amire nagyon vágyom, mindenem megvan.

” NEKEM AZ A LEGFONTOSABB, HOGY JÓ FELESÉG ÉS JÓ ANYA LEGYEK.

– **Érzed, hogy változol a gyerekeiddel? Hogy amióta megszülettek, átkeretezed az életed korábbi eseményeit?**

– Amikor Mórt először a kezembe fogtam, akkor döbbenem rá, hogy „Úristen, én nem tudtam, hogy engem ennyire szeretnek.” Mindig mondták a szüleim, hogy „senkit nem tudsz úgy szeretni, mint a gyerekedet”, de akkor még azt gondoltam, hogy dehogynem. Amikor Mór ovis volt, már a gondolat is kihozta belőlem a sárkányt, hogy egyszer felesége lesz. Ma már nem. Az ember felnőtt a gyerekeivel a feladatokhoz.

– **A korán kelés például könnyen ment anyaként?**

A rossznyelvek szerint a szépségszakmában 10 óra előtt nem szokás megjeleni nyilvánosan.

– Én szakmától függetlenül is simán aludtam fél egyig, és éjszaka sem tudok fennmaradni. Mór el is kényeztetett, mert az első perctől kezdve 9–10-ig aludt, és Barka is hamar végigaludta az éjszakát. Amióta iskolába járnak, véget ért ez az idillikus korszak. Tibor minden héten elmondja, hogy nem gondolta volna, hogy majd simán fölkelek hatkor.

– **Többször beszéltél arról, hogy már a gyerekeid születése előtt is a feleségszerep volt a legfontosabb számodra. Ezzel finoman szólva sokakat megleptél.**

– Látom, hogy vannak szemöldökfelhúzások arra, hogy nekem az a legfontosabb, hogy jó feleség és jó anya legyek. Én tényleg szeretem a munkám, de ennek ellenére nekem meg az a furcsa, hogy valakinek nem a család a legfontosabb. Hiszen, ha majd a legvégén elszámolunk, akkor mi másnak lesz értelme? De az a jó, hogy ezt mindenki szabadon megválaszthatja.

– Könnyű jó feleségnek lenni?

– Az fontos, hogy nagyon szeresd a férjedet. Ha mindent megadsz, amit tudsz, és ezt valaki értékeli is, akkor nem lehet probléma. A miénk ilyen támogató szerelem.

– Egyszer azt mondtad, szeretni az jelenti, hogy elfogadni.

– Olyan könnyű a másikkal türelmetlenné lenni, hisz más, mint te, másképp oldja meg a problémákat, talán nem rosszul, csak másképp. Előfordul, hogy nem tetszik, hogy Tibor valamit nem úgy csinál, mint én, de ha vitatkoznánk rajta, az mindkettőnknek rossz lenne. Lehet, hogy éppen nem vagyok olyan hangulatban, hogy ezen mosolyogjak, hanem el kell számolnom háromig...de megéri! Persze, utána mindenképpen meg kell beszélni, de akkor sem indulattal, hanem viccesen.

– Nem lehet, hogy neked ehhez nagyon jó kiképzés volt a modellszakma?

– Mert hogy ott nem lehet visszaszólni? Simán. Abban a rendszerben a mi véleményünk a legkevésbé fontos.

– A hierarchia legalján vagy, aztán kimész a színpadra, és minden szem rád szegeződik. És neked érezned is kell, hogy most te vagy a középpontban. Gondolom, ez a legnehezebb...

– Igen, bár én eleve nem vagyok vezető típus. Nem hasonlítanám ezt össze a színészettel, de azért, amikor az ember a könnyeivel küszködve lép ki a színpadra, ott bizony szükség van színészi képességekre. Náray Tamással fotóztunk egy katalógust a gödöllői kastélyban, természetesen téli ruhákat nyáron, és még este is volt. A fotós szól, hogy látszik a leheletem. Tamás erre rám szól viccesen: „Jó modell nem lehel”. Ezt sokszor mondogatjuk vele azóta is. Tamástól nagyon sokat tanultunk, ő egy nagyon összetett személyiség. A kilencvenes, kétezres években az egész szakma összesen 20 lánnyal dolgozott, szinte minden munkán találkoztunk, ezért nagyon kollegiális viszony volt közöttünk. Együtt éltük végig a szerelmeket, szakításokat, haláleseteket, a bajt, mindent – de ebből a kifutón vagy a színpadon nem láthatott senki semmit. Ha rossz hírt kaptunk, akkor is ki kellett menni. Tavaly elvesztettük a nagymamámat, reggel anya hívott és mondta a hírt – és én egy óra múlva mentem vezetni az InStyle Gálát. Nem volt opció a sírás vagy kiborulás, csináltam sorban az interjúkat.

– Nagyon fegyelmeztnek tűnsz, gondolom, egy olimpiai bajnoknak is ez az egyik legfontosabb tulajdonsága, pláne csapatsportban. Megengeded magadnak valamikor a lazaságot?

– Otthon és a baráti körben én vagyok a bohóc, Tibor komikának hív, és tényleg bármeddig képes vagyok elmenni egy jó poénért.

– Tulajdonképpen egy modellnek és egy élsportolónak is fontos feladat beleöregedni egy új szerepbe.

– Sokat beszélünk is erről, hogy mindkettőnké hamar végződő pálya. Igazából az ember harmincas éveiben szokott véget érni a modellkedés és a vízilabda is, de mi már a negyvenesben vagyunk. Úgy érzem, mindketten át tudtuk menteni valahogy a hivatásunk fontos elemeit egy másik szerepbe. ♦